

IOAN-PAVEL AZAP

Szűz halál

*Olyan volt a halál, mintha vénlány lenne.
(Szóval szűz halál volt, már ha ilyen lenne.)*

*Bogaras volt mindig, örökké hisztizett,
Ádáz magányától nap mint nap szenvedett,*

*Olcsó cigit szívott, büdös kapadohányt,
Hörgői rekedten fújták az adományt,*

*Csont és bőr karjai szinte-szinte lógtak
A vastag ruhákban, mit magukon hordtak.*

*Naplót írogatott, nap mint nap, gondosan:
Ki az, aki meghalt, s ki jön hamarosan.*

*Van ám neki, vélte, írói vénája
(Merthogy a mű-írást írásműnek látta).*

*Buzgalomra fogta a felismerése:
Eposzt is írhatna, hát ugyan miért ne?*

*(El is fújta rögtön a legelső strófát:
„A halálban tehetséget csak a bolond nem lát !”)*

*Addig gyakorolta ezt a mesterséget,
Míg aztán már enyhe büntudatot érzett.*

*Egyébként, mint mondtam, büdös bagót szívott, háromnegyedig,
S káromkodott, mint a kocsis, ha a pánt a kerekéről leesik.*

Az öreg hölgy sétája

*Az öreg hölgy reggelente fogta a kutyust és sétálni ment
A gyermekek nem köszöntik, a szomszéd szőnyeget porol odalent.*

*A járda nedves, döcögve megjön a villamos,
Nem kéri senki, ám jegyet venni csak az öreg hölgy hajlamos.*

*Tele a vagon, foglaltak (mind) az ülőhelyek!
Szemét az ablakra tapasztja, hátát megcsapja a hideg.*

*A ligethez érve az öreg hölgy lassan kiszáll, megvárja,
Míg a lépcsőről leugró kutyusnak földet ér a lába.*

*Később majd visszatér s indul csendesesen,
Oda, ahonnan jött, vissza egyenesen.*

Kenéz Ferenc fordításai